SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 17. julija 2008 *

V zadevi C-226/07,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Finanzgericht Düsseldorf (Nemčija) z odločbo z dne 27. aprila 2007, ki je prispela na Sodišče 7. maja 2007, v postopku

Flughafen Köln/Bonn GmbH

proti

Hauptzollamt Köln,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi A. Rosas, predsednik senata, J. N. Cunha Rodrigues, J. Klučka, A. Ó Caoimh (poročevalec) in A. Arabadjiev, sodniki,

* Jezik postopka: nemščina.

generalni pravobranilec: M. Poiares Maduro,
sodni tajnik: B. Fülöp, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 10. aprila 2008,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Flughafen Köln/Bonn GmbH D. Schiebold in A. Richter, odvetnika,

– za Hauptzollamt Köln O. Meyer, Oberregierungsrat, in K. Deutschmann, zastopnik,

– za italijansko vlado I. M. Braguglia, zastopnik, skupaj z G. Albenziom, avvocato dello Stato,

– za Komisijo Evropskih skupnosti W. Mölls, zastopnik,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 14(1)(a) Direktive Sveta 2003/96/ES z dne 27. oktobra 2003 o prestrukturiranju okvira Skupnosti za obdavčitev energentov in električne energije (UL L 283, str. 51).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Flughafen Köln/Bonn GmbH in Hauptzollamt Köln (carinski organ v Kölnu), ker je zadnjenavedeni zavrnil povračilo davka, ki ga je prvonavedeni plačal leta 2004 za plinsko olje, ki ga je uporabljal za proizvodnjo električne energije.

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

3 V prvih šestih uvodnih izjavah Direktive 2003/96 je navedeno:

„(1) Področje uporabe Direktive 92/81/EGS z dne 19. oktobra 1992 o usklajevanju struktur trošarin za mineralna olja [(UL L 316, str. 12), kot je bila spremenjena z Direktivo Sveta 94/74/CE z dne 22. decembra 1994 (UL L 365, str. 46)] in Direktive 92/82/EGS z dne 19. oktobra 1992 o približevanju stopenj trošarine za mineralna olja [(UL L 316, str. 19), kot je bila spremenjena z Direktivo 94/74] je omejeno na mineralna olja.

(2) Odsotnost določb Skupnosti, s katerimi se nalaga najnižja stopnja obdavčitve za električno energijo in energente razen mineralni olj, lahko negativno vpliva na pravilno delovanje notranjega trga.

(3) Pravilno delovanje notranjega trga in doseganje ciljev drugih politik Skupnosti zahtevata določitev najnižje ravni obdavčitve na ravni Skupnosti za večino energentov, vključno z električno energijo, zemeljskim plinom in premogom.

(4) Precejšnje razlike v nacionalnih ravneh obdavčitve energije, ki jih uporabljajo države članice se lahko izkažejo kot škodljive za nemoteno delovanje notranjega trga;

(5) Določitev ustreznih najnižjih ravni obdavčitve na ravni Skupnosti lahko omogoči zmanjšanje obstoječih razlik v nacionalnih ravneh obdavčitve.

(6) V skladu s členom 6 Pogodbe [ES], se okoljevarstvene zahteve morajo vključiti v opredelitev in izvajanje drugih politik Skupnosti."

4 Člen 1 Direktive 2003/96 določa, da morajo države članice uvesti obdavčitev energentov in električne energije v skladu s to direktivo.

5 Člen 2(1)(b) navedene direktive, skupaj s členom 2(5), določa, da se v tej direktivi izraz „energenti" uporablja za izdelke „iz oznak KN 2701, 2702 in 2704 do 2715", kot so navedeni v Uredbi Komisije (ES) št. 2031/2001 z dne 6. avgusta 2001 o spremembi Priloge I k Uredbi Sveta (EGS) št. 2658/87 o tarifni in statistični nomenklaturi ter o skupni carinski tarifi (UL L 279, str. 1), in sicer zlasti za plinsko olje, ki spada pod tarifno številko 2710 navedene kombinirane nomenklature (v nadaljevanju: NK).

6 Člen 4(1) Direktive 2003/96 določa, da „ravni obdavčitve, ki jih države članice določijo za energente in električno energijo, naštete v členu 2, ne smejo biti nižje od najnižjih ravni obdavčitve, določenih s to direktivo."

7 Členi od 7 do 10 Direktive 2003/96 določajo, da se s 1. januarjem 2004 najnižje ravni obdavčitve za pogonska goriva, goriva za ogrevanje in električno energijo določijo, kot je navedeno v Prilogi I te direktive.

8 Člen 14(1)(a) Direktive 2003/96 določa, da:

„1. Razen splošnih določb iz Direktive [Sveta] 92/12/EGS [z dne 25. februarja 1992 o splošnem režimu za trošarinske proizvode in o skladiščenju, gibanju in nadzoru takih proizvodov (UL L 76), kot je bila spremenjena z Direktivo Sveta 2000/47/ES z dne 20. julija 2000 (UL L 193, str. 73)] o izjemah pri uporabi obdavčenih izdelkov in brez poseganja v druge določbe Skupnosti, države članice izvzamejo iz obdavčitve pod pogoji, ki jih določijo zaradi zagotavljanja pravilne in enotne uporabe takšnih izjem ter preprečevanja kakršnega koli izogibanja, izmikanja ali zlorabe, naslednje energente:

(a) energente in električno energijo, ki se uporabljajo za proizvodnjo električne energije ter električno energijo, ki se uporablja za ohranjanje sposobnosti za proizvodnjo električne energije. Vendar pa države članice zaradi okoljske politike lahko navedene izdelke obdavčijo ne oziraje se na najnižje ravni obdavčitve, določene s to direktivo. V takšnem primeru se obdavčitev teh izdelkov ne upošteva pri izpolnjevanju najnižjih ravni obdavčitve za električno energijo, določenih v členu 10.“

9 Člen 21(5), tretji pododstavek, Direktive 2003/96 določa:

„Subjekt, ki proizvaja električno energijo za lastne potrebe, šteje za distributerja. Ne glede na člen 14(1)(a), države članice lahko oprostijo majhne proizvajalce električne energije pod pogojem, da obdavčijo energente, ki se uporabljajo za proizvodnjo te električne energije.“

10 Člen 28, od (1) do (3), Direktive 2003/96 določa:

„1. Države članice sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo najpozneje do 31. decembra 2003. O tem takoj obvestijo Komisijo.

2. Države članice te določbe uporabljajo od 1. januarja 2004, razen določb iz členov 16 in 18(1), ki lahko jih uporabljajo od 1. januarja 2003.

3. Ko države članice sprejmejo te predpise, se morajo sklicevati na to direktivo ali pa se nanjo sklicujejo ob uradni objavi. Postopke sklicevanja določijo države članice."

11 Člen 30 navedene direktive določa:

„Razen v primerih iz člena 28(2) se direktivi 92/81/EGS in 92/82/EGS z 31. decembrom 2003 razveljavita."

Nacionalna ureditev

12 Zakon o dajatvah na mineralna olja (Mineralölsteuergesetz) z dne 21. decembra 1992 (BGBl. 1992 I, str. 2185, v nadaljevanju: zakon o dajatvah na mineralna olja),

kot je veljal v času dejanskega stanja postopka v glavni stvari, med drugim določa naslednje:

„Člen 1 – Opredelitve

(1) Mineralna olja so na davčnem ozemlju obdavčena z davkom na mineralna olja […]

(2) V tem zakonu so mineralna olja:

[…]

4. blago iz tarifne številke 2710 [NK],

Člen 2 – Običajna stopnja, opredelitve

(1) Davek znaša

[…]

4. za 1000 litrov plinskega olja iz tarifne podštevilke 2710 00 69 [NK]

a) z deležom žvepla več kot 10 mg/kg 485,70 EUR,

b) z deležom žvepla največ 10 mg/kg 470,40 EUR […]“.

13 Zakon o dajatvah na električno energijo (Stromsteuergesetz) z dne 24. marca 1999 (BGBl 1999 I, str. 378), kot je veljal ob nastanku dejanskega stanja postopka v glavni stvari, je v členu 9(1)(3) določal, da je bila električna energija, proizvedena v obratih z električno močjo največ dveh megavatov, ob upoštevanju določenih pogojev oproščena tega davka.

14 Zakon o dajatvah na energijo (Energiesteuergesetz) z dne 15. julija 2006 (BGBl. 2006 I, p. 1534, v nadaljevanju: zakon o dajatvah na energijo), ki je začel veljati 1. avgusta 2006, je s tem datumom, pri čemer se je izrecno skliceval na Direktivo 2003/96, razveljavil zakon o dajatvah na mineralna olja. Med drugim določa naslednje:

„*Člen 1 – Davčno ozemlje, energenti*

(1) Energenti so na davčnem ozemlju obdavčeni z davkom na energijo. […]

(2) V tem zakonu so energenti:

[…]

2. blago iz tarifnih številk […] od 2704 do 2715 [NK]

[…]

Člen 2 – Stopnja davka

(1) Davek znaša

[…]

4. za 1000 litrov plinskega olja iz tarifnih podštevilk od 2710 19 41 do 2710 19 49 [NK]

a) z deležom žvepla več kot 10 mg/kg 485,70 EUR,

b) z deležom žvepla največ 10 mg/kg 470,40 EUR.

[…]

(3) Z odstopanjem od odstavkov 1 in 2 davek znaša

1. za 1000 litrov pravilno označenega plinskega olja iz tarifnih podštevilk od 2710 19 41 do 2710 19 49 [NK]

a) z deležom žvepla več kot 50 mg/kg

do 31. decembra 2008 61,35 EUR,

od 1. januarja 2009 76,35 EUR,

b) z deležom žvepla največ 50 mg/kg 61,35 EUR,

[…]

kadar se uporablja kot gorivo za ogrevanje ali za poganjanje plinskih turbin in motorjev za ogrevanje v obratih, za katere velja preferencialna ureditev v smislu člena 3 in 3a, ali če je dobavljeno v te namene […]

Člen 3 – Obrati, za katere velja preferencialna ureditev

(1) Obrati, za katere velja preferencialna ureditev, so stalni obrati,

1. katerih mehanska energija se uporablja izključno za proizvodnjo električne energije

[…]

Člen 53 – Davčna oprostitev za proizvodnjo električne energije in za kombinirano proizvodnjo energije in toplote

(1) Davčna oprostitev s pridržkom iz odstavka 2 se odobri za energente, za katere je potrjeno […], da so bili obdavčeni in da so bili uporabljeni

1. za proizvodnjo električne energije v stalnih obratih

[…]

Če se v primerih iz točke 1, prvi stavek, mehanska energija uporablja tudi v druge namene kot za proizvodnjo električne energije, se davčna oprostitev odobri le za del energentov, uporabljenih za proizvodnjo električne energije.

(2) Odstavek 1, prvi stavek, točka 1, se uporablja le za obrate z električno močjo več kot dva megavata.

(3) Oprostitev se odobri uporabniku energentov.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

15 Tožeča stranka v postopku v glavni stvari upravlja letališče Köln-Bonn (Nemčija). Da bi letala oskrbela z električno energijo na krovu, je uporabila energetske enote na tleh. Za proizvodnjo te električne energije je v koledarskem letu 2004 porabila 585.642 litrov obdavčenega plinskega olja.

16 Navedena tožeča stranka je 30. decembra 2005 od Hauptzollamt Köln na podlagi člena 14(1)(a) Direktive 2003/96 zahtevala povračilo tega davka.

17 Ta zahteva je bila 18. januarja 2006 zavrnjena, ker zakon o dajatvah na mineralna olja ne določa povračila davka ob uporabi obdavčenega plinskega olja za proizvodnjo električne energije in ker člen 14(1)(a) Direktive 2003/96 nima neposrednega učinka.

18 Tožeča stranka v postopku v glavni stvari je po neuspešnem upravnem postopku vložila tožbo pri Finanzgericht Düsseldorf.

19 To sodišče v predložitveni odločbi zatrjuje, da je Sodišče v sodbi z dne 10. junija 1999 v zadevi Braathens (C-346/97, Recueil, str I-3419, točke od 29 do 31) sprejelo neposredni učinek člena 8(1)(b) Direktive 92/81. Besedilo uvodnega odstavka navedenega člena 8(1) naj bi bilo torej podobno besedilu uvodnega odstavka člena 14(1) Direktive 2003/96. Poleg tega naj bi člen 8(1)(b) Direktive 92/81, tako kot člen 14(1)(a), prvi stavek, Direktive 2003/96, določal jasno in natančno obveznost oprostitve.

20 Vendar navedeno sodišče dvomi, ali je brezpogojnost in natančnost navedenega člena 14(1)(a) vprašljiva, ker lahko države članice v skladu z drugim stavkom te določbe energente obdavčijo „zaradi okoljske politike“. V zvezi s tem to sodišče trdi, da čeprav se zdi, da ima zaradi teh razlogov, ki očitno niso opredeljeni v Direktivi 2003/96, nacionalni zakonodajalec diskrecijsko pravico glede tega, katere energente bo obdavčil, je še vedno mogoče ugotoviti, ali je ta zakonodajalec uporabil pristojnost, ki jo ima tako na podlagi člena 14(1)(a). Torej v zakonodaji, s katero je bil nato spremenjen zakon o dajatvah na mineralna olja, ali v pripravljalnih dokumentih v zvezi z njo naj ne bi bilo navedeno, da je nacionalni zakonodajalec zaradi varstva okolja želel obdavčiti plinsko olje, uporabljeno za proizvodnjo električne energije. Zakonodajalec naj bi tako v zvezi s tem ostal pasiven in naj ne bi v predpisanem roku prenesel določb člena 14(1)(a) Direktive 2003/96. Ta prenos naj bi potekal med sprejetjem zakona o dajatvah na energijo, ki je začel veljati 1. avgusta 2006.

21 V teh okoliščinah je Finanzgericht Düsseldorf prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 14(1)(a) [Direktive 2003/96/ES] razlagati tako, da se lahko podjetje, ki je za proizvodnjo električne energije uporabilo obdavčeno plinsko olje iz tarifne številke 2710 [NK] in ki je vložilo zahtevo za povračilo davka, sklicuje neposredno na to določbo?“

Vprašanje za predhodno odločanje

22 Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali ima člen 14(1)(a) Direktive 2003/96/ES, ker določa oprostitev energentov, uporabljenih za proizvodnjo električne energije, na podlagi te direktive, neposredni učinek tako, da se zadevna oseba nanj lahko sklicuje pred nacionalnim sodiščem v sporu, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, med zadevno osebo in nacionalnimi davčnimi organi, ko nasprotuje uporabi nacionalne ureditve, ki naj bi bila nezdružljiva s to določbo.

23 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča v vseh primerih, ko se pojavljajo določbe direktive, ki so vsebinsko brezpogojne in dovolj natančne, so posamezniki upravičeni, da se nanje sklicujejo pred nacionalnimi sodišči proti državi, če ta v predpisanem roku direktive ni prenesla v nacionalno pravo ali če jo je prenesla napačno (glej zlasti sodbe z dne 19. novembra 1991 v združenih zadevah Francovich in drugi, C-6/90 in C-9/90, Recueil, str. I-5357, točka 11; z dne 11. julija 2002 zadevi Marks & Spencer, C-62/00, Recueil, str. I-6325, točka 25, in z dne 5. oktobra 2004 v združenih zadevah Pfeiffer in drugi, od C-397/01 do C-403/01, ZOdl., str. I-8835, točka 103).

24 Ni sporno, da Zvezna republika Nemčija ob nastanku dejanskega stanja spora o glavni stvari, torej po izteku roka za prenos Direktive 2003/96, določenega v njenem členu 28(1), in sicer 31. decembra 2003, ni sprejela posebnih nacionalnih ukrepov za prenos te direktive v nemško pravo. Taki ukrepi za prenos so bili sprejeti šele pozneje v zakonu o dajatvah na energijo, ki je začel veljati 1. avgusta 2006.

25 Sporno ni niti, da Zvezna republika Nemčija ob nastanku dejanskega stanja spora o glavni stvari ni izrabila možnosti iz člena 14(1)(a), drugi stavek, Direktive 2003/96, ki ji omogoča, da z odstopanjem od sistema oprostitev iz prvega stavka te določbe „zaradi okoljske politike“ uvede sistem obdavčitve energentov, kot je plinsko olje, uporabljeno za proizvodnjo električne energije. Namreč, ni sporno, da sistem obdavčitve, ki je takrat veljal v tej državi članici, ni bil utemeljen s takimi razlogi, ampak

je bil omejen na prenos sistema obdavčitve mineralnih olj, določenega v direktivah 92/81 in 92/82, v nacionalno pravo.

26 Italijanska vlada je med obravnavo torej zatrjevala, da se rok za prenos iz člena 28(1) Direktive 2003/96 ne uporablja za določbe, ki dajejo kot člen 14(1)(a), drugi stavek, navedene direktive državam članicam možnost izbire.

27 Kljub vsemu te utemeljitve ni mogoče sprejeti. Člen 28(1) Direktive 2003/96 s povsem nedvoumno formulacijo namreč določa, da države članice sprejmejo in objavijo nacionalne ukrepe, potrebne za uskladitev s to direktivo najpozneje do 31. decembra 2003, ne da bi kakor koli razlikovale med njenimi določbami. Poleg tega je v vsakem primeru ugotovljeno, da z zakonom o dajatvah na energijo, ki je začel veljati 1. avgusta 2006, da bi v nemško pravo prenesel določbe Direktive 2003/96, ni bila izrabljena možnost iz člena 14(1)(a), drugi stavek, navedene direktive, tako da vprašanje trajanja roka države članice za prenos zadnjenavedene določbe ne more vplivati na odgovore, ki bodo podani predložitvenemu sodišču.

28 V teh okoliščinah je treba preučiti, ali je, kot zatrjujeta tožeča stranka v postopku v glavni stvari in Komisija, člen 14(1)(a) Direktive 2003/96 z vidika njene vsebine dovolj brezpogojen in dovolj natančen, da se zadevna oseba lahko neposredno sklicuje nanj zoper organe zadevne države članice v zvezi z obdobjem, v katerem je bila zadnjenavedena po izteku roka iz člena 28(1) navedene direktive v zamudi glede prenosa te direktive v svoje nacionalno pravo.

29 V zvezi s prvim pogojem je treba ugotoviti, da je člen 14(1)(a) Direktive 2003/96, ker določa obveznost držav članic, da ne naložijo davka iz te direktive na energente, ki

se uporabljajo za proizvodnjo električne energije, dovolj natančen, ker jasno določa proizvode, na katere se nanaša oprostitev (glej po analogiji sodbo z dne 19. januarja 1982 v zadevi Becker, 8/81, Recueil, str. 53, točka 27, in zgoraj navedeno sodbo Braathens, točka 31).

30 V zvezi z drugim pogojem iz sodne prakse izhaja, da okoliščina, da daje določba direktive državam članicam možnost izbire, ne pomeni nujno, da na podlagi samih določb Direktive ni mogoče dovolj natančno opredeliti vsebine pravic, ki so tako podeljene posameznikom (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Francovich in drugi, točka 17, in sodbo z dne 4. decembra 1997 v združenih zadevah Kampelmann in drugi, od C-253/96 do C-258/96, Recueil, str. I-6907, točka 39).

31 Iz ustaljene sodne prakse tako izhaja, da brezpogojnost obveznosti oprostitve nikakor ni vprašljiva zaradi polja proste presoje, ki je pridržano državam članicam z uvodno formulacijo člena 14(1) Direktive 2003/96, v skladu s katerim navedene države članice odobrijo oprostitve „pod pogoji, ki jih določijo zaradi zagotavljanja pravilne in enotne uporabe takšnih izjem ter preprečevanja kakršnega koli izogibanja, izmikanja ali zlorabe“. Država članica namreč davčnemu zavezancu, ki lahko izkaže, da njegov davčni položaj dejansko sodi v eno izmed skupin oprostitev iz določene direktive, ne more očitati dejstva, da sama ni sprejela določb, ki bi olajšale prav uporabo te oprostitve (glej po analogiji zgoraj navedeni sodbi Becker, točka 33; in Braathens, točka 31; sodbe z dne 10. septembra 2002 v zadevi Kügler, C-141/00, Recueil, str. I-6833, točka 52; z dne 6. novembra 2003 v zadevi Dornier, C-45/01, Recueil, str. I-12911, točka 79, in z dne 17. februarja 2005 v združenih zadevah Linneweber in Akritidis, C-453/02 in C-462/02, ZOdl., str. I-1131, točka 34).

32 Nasprotno od tega, kar zatrjujeta tožena stranka v postopku v glavni stvari in italijanska vlada, tega sklepanja ne more ovreči možnost držav članic iz člena 14(1)(a), drugi stavek, Direktive 2003/96, da obdavčijo zadevne proizvode zaradi okoljske politike. Ta omejitev pravila oprostitve je zgolj morebitna in država članica, ki ni izrabila te možnosti, se ne more sklicevati na svojo opustitev, da bi davčnemu zavezancu zavrnila oprostitev, na katero se lahko ta sklicuje v skladu z Direktivo 2003/96 (glej

po analogiji zgoraj navedeni sodbi Kügler, točki 59 in 60, ter Linneweber in Akritidis, točka 35).

33 Iz tega izhaja, da je obveznost oprostitve obdavčitve iz navedene direktive energentov, namenjenih za proizvodnjo električne energije, določena v členu 14(1)(a) Direktive 2003/96, dovolj natančna in brezpogojna, da podeljuje posameznikom pravico, da jo uveljavljajo pred nacionalnim sodiščem zaradi izpodbijanja nacionalnih pravil, ki so z njo nezdružljiva.

34 V skladu z ustaljeno sodno prakso je pravica do vračila davka, ki je bil v državi članici odmerjen s kršitvijo pravil prava Skupnosti, posledica in dopolnitev pravic, ki jih posameznikom podeljujejo določbe Skupnosti, kot jih je razlagalo Sodišče (glej zlasti sodbe z dne 9. februarja 1999 v zadevi Dilexport, C-343/96, Recueil, str. I-579, točka 23; z dne 8. marca 2001 v združenih zadevah Metallgesellschaft in drugi, C-397/98 in C-410/98, Recueil, str. I-1727, točka 84, in zgoraj navedeno sodbo Marks & Spencer, točka 30).

35 Poudariti je treba tudi, da sta stranki v postopku v glavni stvari med obravnavo v odgovor Sodišču v zvezi s tem pojasnili, da je električna energija, ki jo je proizvedla tožeča stranka v postopku v glavni stvari, ob nastanku spornih dejstev sodila na področje uporabe člena 9(1)(3) zakona o dajatvah na električno energijo z dne 24. marca 1999, kot je veljal v tem obdobju, ki je v bistvu določal oprostitev električne energije, ki so jo proizvedli subjekti, katerih obrati niso presegali določene meje električne moči.

36 Ob upoštevanju teh navedb sta tako Komisija in tožena stranka v postopku v glavni stvari med isto obravnavo zatrjevali, da oprostitev energentov, ki jih je tožeča stranka v postopku v glavni stvari uporabila za proizvodnjo električne energije, ker je bila oproščena tudi sama proizvedena električna energija, ni v skladu z Direktivo 2003/96. Čeprav bi lahko namreč države članice na podlagi člena 21(5), tretji pododstavek, Direktive 2003/96 ne glede na člen 14(1)(a) te direktive oprostile električno energijo, ki so jo proizvedli majhni proizvajalci električne energije, bi to lahko storile pod izrecnim pogojem, da obdavčijo energente, ki se uporabljajo za proizvodnjo te

električne energije. Vendar je tožeča stranka v postopku v glavni stvari v zvezi s tem zatrjevala, da je zakonodaja, s katero je bila leta 2006 prenesena navedena direktiva, uvedla posebno davčno stopnjo, ki je bistveno nižja od splošne stopnje, ki je veljala ob nastanku dejanskega stanja spora o glavni stvari.

37 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je predložitveno sodišče z vprašanjem Sodišču postavilo le vprašanje o razlagi člena 14(1)(a) Direktive 2003/96 in da zgoraj navedeni dejanski in pravni elementi, ki so bili prvič predloženi in obravnavani med obravnavo pri Sodišču, niso podani niti v predložitveni odločbi niti v pisnih stališčih, ki so jih podale zadevne osebe, pri čemer sta stranki v postopku v glavni stvari v odgovor Sodišču v zvezi s tem potrdili, da ta okoliščina spora ni bila obravnavana v nobeni fazi postopka v glavni stvari.

38 Sodišče je v teh okoliščinah zaradi pomanjkanja natančnejših in podrobnejših informacij v zvezi s tem odločilo, da iz spisa, ki mu je bil predložen, ne izhaja dovolj jasno, da so lahko ti različni elementi upoštevani za rešitev spora v glavni stvari in zato kakorkoli v pomoč predložitvenemu sodišču, ki je kot sodišče, ki je pristojno za izdajo sodne odločbe, najbolj primerno, da ob upoštevanju posebnosti zadeve, ki mu je predložena, presoja o pomembnosti vprašanj, ki jih je predložilo.

39 Zato je treba na predloženo vprašanje odgovoriti tako, da ima člen 14(1)(a) Direktive 2003/96, ker določa oprostitev energentov, uporabljenih za proizvodnjo električne energije, na podlagi te direktive, neposredni učinek tako, da se zadevna oseba nanj lahko sklicuje pred nacionalnim sodiščem – v zvezi z obdobjem, v katerem je bila zadevna država članica v zamudi glede prenosa v predvidenem roku te direktive v svoje nacionalno pravo – v sporu, kot je ta v postopku v glavni stvari, med zadevno osebo in nacionalnimi davčnimi organi, ko nasprotuje uporabi nacionalne ureditve, ki naj bi bila nezdružljiva s to določbo, in ko zahteva povračilo davka v nasprotju z njo.

Stroški

40 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

Člen 14(1)(a) Direktive Sveta 2003/96/ES z dne 27. oktobra 2003 o prestrukturiranju okvira Skupnosti za obdavčitev energentov in električne energije, ker določa oprostitev energentov, uporabljenih za proizvodnjo električne energije, na podlagi te direktive, ima neposredni učinek tako, da se zadevna oseba nanj lahko sklicuje pred nacionalnim sodiščem – v zvezi z obdobjem, v katerem je bila zadevna država članica v zamudi glede prenosa v predvidenem roku te direktive v svoje nacionalno pravo – v sporu, kot je ta v postopku v glavni stvari, med zadevno osebo in nacionalnimi davčnimi organi, ko nasprotuje uporabi nacionalne ureditve, ki naj bi bila nezdružljiva s to določbo, in ko zahteva povračilo davka v nasprotju z njo.

Podpisi